

Δημήτρης Μητρόπουλος (1896 - 1960). Ένας μαέστρος ασκητής και η σχέση του με το Άγιον Όρος

[Πολιτισμός](#) / [Μορφές](#) / [Μουσική](#)

[Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού](#)

Οι ρίζες του

Στις 18 Φεβρουαρίου του 1896 γεννήθηκε ο Δημήτρης Μητρόπουλος, κορυφαίος εκπρόσωπος του νεοελληνικού πολιτισμού στον κόσμο, αλλά και εκπρόσωπος ενός ασκητικού ήθους, που καλλιεργήθηκε από το ευσεβέστατο περιβάλλον στο οποίο μεγάλωσε. Ιδού πώς μιλά ο ίδιος για τις ρίζες του:

«Το όνομά μου είναι Δημήτρης Μητρόπουλος. Είμαι μαέστρος. Αλλά θα σας φανεί απίστευτο αν σας πω ότι κι εγώ ο ίδιος εντυπωσιάζομαι που τελικά έγινα μουσικός. Κανείς από την οικογένειά μου δεν υπήρξε μουσικός. Προέρχομαι από οικογένεια κληρικών. Ο παππούς μου ήταν παπάς σ' ένα χωριό στην Ελλάδα και ξέχασα να σας πω ότι γεννήθηκα στην Αθήνα. Ο θείος μου ήταν κτηνοτρόφος και

δύο από τ' αδέρφια του πατέρα μου πήγαν από πολύ νωρίς σε μοναστήρι και μάλιστα σ' ένα θαυμάσιο μοναστήρι στον Άθω όπου υπάρχουν μόνο ορθόδοξα μοναστήρια από πολλές χώρες, όπως από τη Ρωσία, τη Βουλγαρία, τη Σερβία αλλά κυρίως από την Ελλάδα. Και οι δύο μόνασαν εκεί και εκεί πέθαναν.

«Κι εγώ όταν ήμουν παιδί και είχα σχολικές διακοπές, πήγαινα εκεί, ήμουν τόσο ενθουσιασμένος από το περιβάλλον και όλη αυτή η ιδέα του ερημίτη άγγιζε πολύ την καρδιά μου. Έτσι εκείνα τα χρόνια ήμουν βέβαιος πως κάποια μέρα θα γινόμουν κι εγώ μοναχός. Ο πατέρας μου ήταν έμπορος, αλλά αποτυχημένος έμπορος, και στο τέλος της ζωής του έγινε κι αυτός μοναχός. Βέβαια δεν ήμουν απολύτως σύμφωνος με την ιδέα αυτή του ασκητή, ουσιαστικά ήθελα να γίνω ιεραπόστολος. Αυτό ήταν πράγματι το ιδανικό μου. Και δεν ξέρω πώς κατάφερε η μοίρα και αντί ιεραπόστολος του Χριστού έγινα ιεραπόστολος της τέχνης της μουσικής».

Αυτά έλεγε ο μεγάλος μαέστρος Δημήτρης Μητρόπουλος (1896-1960) πριν 50 χρόνια (1959) σε μια συνέντευξή του στον σταθμό NDR Hamburg.

Ο Δημήτρης Μητρόπουλος προερχόταν πράγματι από μια ιερατική οικογένεια της Αρκαδίας. Ο παππούς του Δημήτριος (Μήτρος) Μητρόπουλος ήταν ο ιερέας του χωριού Τρεσταινά (Μελισσόπετρα) της Γορτυνίας, μικρό χωριό κοντά στη Ζάτουνα. Ο αδερφός του παπα-Μήτρου Πέτρος, είναι ο κατόπιν Αρχιεπίσκοπος Πατρών και Ηλείας Ιερόθεος,[3] ο οποίος γεννήθηκε στα Τρεσταινά το 1839 ή 1840. Ο πατέρας του παπα-Μήτρου και του Ιεροθέου, ο προπάππος του Δημήτρη Μητρόπουλου Νικόλαος ήταν από τα παλικάρια του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη και ιδιαίτερα του Πανουργιά και του Πλαπούτα. Ο παπα-Μήτρος απέκτησε τρία αγόρια: τον Χρήστο, τον Νικόλαο και τον Ιωάννη, τον πατέρα του μαέστρου, ο οποίος ήταν και ο πρωτότοκος (1867). Μια από τις αδελφές του παπα-Μήτρου, η Μαρία, παντρεύτηκε τον Δ. Ματθόπουλο και απέκτησε ένα γιο, τον Βασίλειο. Αυτός ήταν ο μετέπειτα πολύς αρχιμανδρίτης Ευσέβιος Ματθόπουλος, ανιψιός του Ιεροθέου Μητροπούλου και στενός συνεργάτης του κατά την δεκαετή ποιμαντορία (1893-1903) στην Αρχιεπισκοπή Πατρών και Ηλείας.

Ο θείος του Δημήτρη Μητρόπουλου, Νικόλαος Μητρόπουλος (1871-1911) ήταν πτυχιούχος της Νομικής, φίλος και συγκάτοικος του αιμνήστου γέροντα Φιλοθέου Ζερβάκου (1884-1980), φίλος, επίσης, του γέροντα Ιερωνύμου του Σιμωνοπετρίτου (1871-1957), ο οποίος υπηρετούσε στο Σιμωνοπετρίτικο μετόχι της Αναλήψεως στο Βύρωνα και του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη (1851-1911), με τον οποίο γνωρίζονταν από τον Άγιο Ελισσαίο, το ναΐδριο όπου έψαλε ο κυρ-Αλέξανδρος και ο Νίκος Μητρόπουλος ήταν βοηθός του. Η Πολυξένη Μπούκη σε επιστολή της προς τον Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη (10.5.1908) γράφει: «...εάν θέλης να μάθης και δια τον Νικόλαον Μητρόπουλον, έγινε μοναχός μεγαλόσχημος, μετονομασθείς Νείλος Σιμωνοπετρίτης, έχετε δε εκ μέρους του πολλά χαιρετίσματα». Ο Νικόλαος εκάρη μεγαλόσχημος στις 5.4.1908, Σάββατο του Λαζάρου.

Πρέπει να σημειωθεί το γεγονός ότι ο Νικόλαος Μητρόπουλος ήταν πνευματικό τέκνο του Αγίου Νεκταρίου. Ο Άγιος Νεκτάριος έδωσε σε αυτόν, όπως και στον π. Φιλόθεο Ζερβάκο, την ευχή και ευλογία του για να πάνε στο Άγιον Όρος και να γίνουν μοναχοί. Στις 8 Μαΐου του 1907 έγινε αγρυπνία στον Άγιο Ελισσαίο στην Αθήνα, στην οποία συμμετείχαν ο Νικόλαος και ο π. Φ. Ζερβάκος. Μετέλαβαν των Αχράντων Μυστηρίων, συνέψαλαν με τον Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη και τον Αλέξανδρο Μωραϊτίδη, και το μεσημέρι παρέθεσε τράπεζα στο σπίτι του ο φιλομόναχος Νικ. Μπούκης (σύζυγος της Πολυξένης) όπου ομοτράπεζος ήταν και ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης. Το απόγευμα τους επισκέφθηκαν διάφοροι φίλοι, μεταξύ των οποίων και ο Αλέξανδρος Μωραϊτίδης και όλοι αυτοί οι ευλαβείς και καλοί φίλοι μας συνώδευσαν μέχρι του Ατμοπλοίου, όπου και αποχαιρέτησαν ημάς συγκεκριμένοι... Τον Ιούνιο του 1907 ο Νικόλαος εισήλθε στη Σιμωνόπετρα.

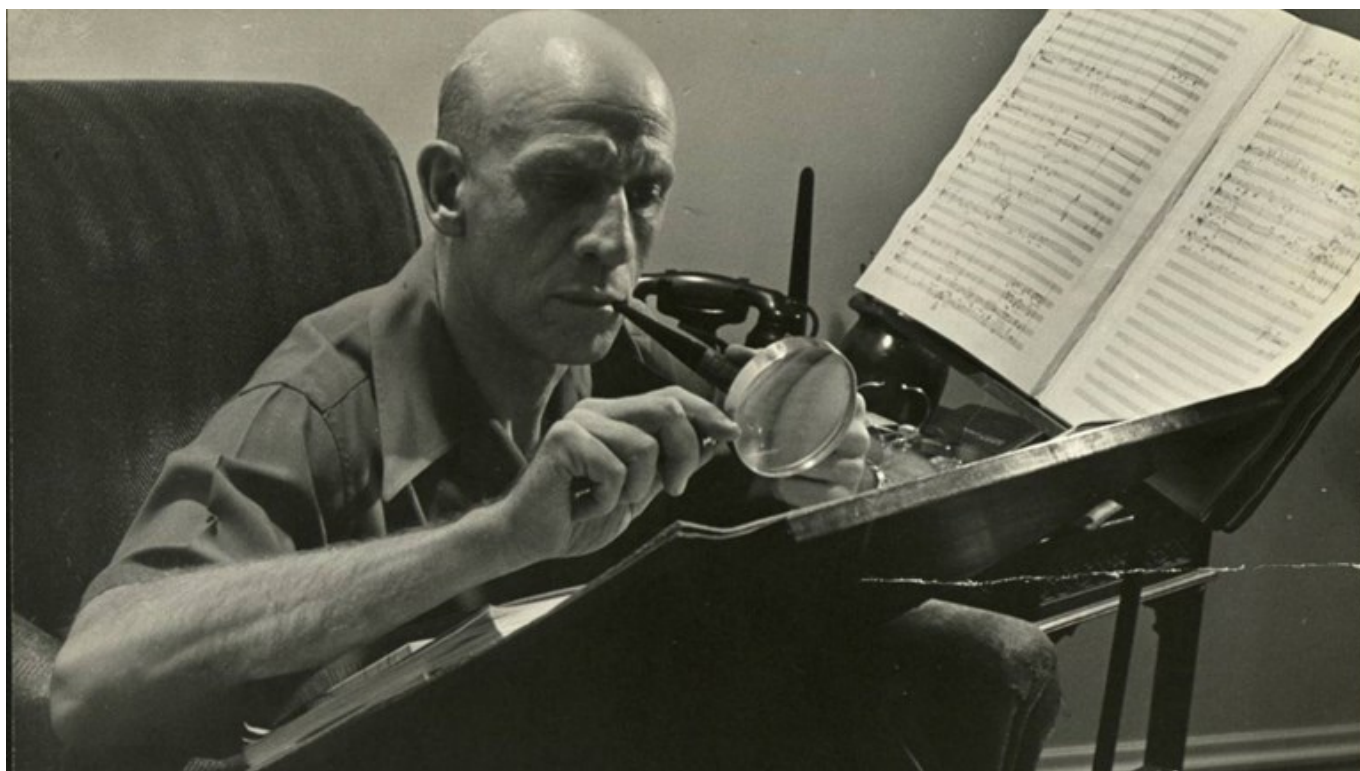
Προτίμησε τη Μονή αυτή λόγω της στενής σχέσης που είχε με το μετόχι της στην Αθήνα, αλλά και γιατί του τη σύστησε ο πνευματικός του Άγιος Νεκτάριος. Ο Άγιος που είχε κηδεύσει στην Πάτρα το 1903 τον θείο και προστάτη του Νικολάου Αρχιεπίσκοπο Πατρών και Ηλείας Ιερόθεο.

[page_end]

Η θέση του στην παγκόσμια μουσική σκηνή

Ο Δημήτρης Μητρόπουλος ανήκει στους μεγαλύτερους μαέστρους της ιστορίας. Από πολύ νέος, αρχικά ως συνθέτης και στη συνέχεια κυρίως ως διευθυντής της Ορχήστρας του Ωδείου Αθηνών, υπήρξε πρωτεργάτης της ελληνικής μουσικής. Από το 1930 ξεκίνησε τη μεγάλη διεθνή του σταδιοδρομία που τον οδήγησε τελικά στις ΗΠΑ ως μουσικό διευθυντή της Συμφωνικής της Μιννεάπολης και στη συνέχεια διευθυντή της Φιλαρμονικής της Νέας Υόρκης. Παράλληλα διηύθυνε πολλές από τις μεγαλύτερες ορχήστρες του κόσμου.

Θαυμάστηκε για τη δύναμη και την πρωτοτυπία των ερμηνειών του, στις οποίες ιδιαίτερη θέση κατέχουν ερμηνείες μεγάλων γερμανών και ρομαντικών συνθετών, συνθετών του 20ου αιώνα, όπερας. Η διευθυντική του τεχνική, κυρίως χωρίς χρήση μπαγκέτας, υπήρξε απόλυτα προσωπική και παραστατική, με εκφραστική χειρονομία. Ήταν φημισμένος για τη μοναδική του μνήμη- διηύθυνε πάντοτε, ακόμη και στις δοκιμές, χωρίς παρτιτούρα το ευρύτατο ρεπερτόριό του.

Διηύθυνε πάνω από δύο χιλιάδες συναυλίες. Υπήρξε αφοσιωμένος και

εμπνευσμένος υποστηρικτής της μουσικής του 20ου αιώνα και των συγχρόνων του συνθετών, τόσο των γνωστών, όσο και των νέων, ακόμη και παρά τις αντιδράσεις ορισμένες φορές του κοινού και των διοικήσεων των ορχηστρών. Παρουσίασε περισσότερα από ογδόντα έργα σε πρώτη εκτέλεση (των Χίντεμιτ, Μπάρμπερ, Γκουλντ, Κόπλαντ, Κρένεκ, Καλομοίρη, Σκαλκώτα, Πετρίδη, Σισιλιάνου κ.ά.). Ήταν επίσης ένας από τους πρωτοπόρους μεγάλους ερμηνευτές του Μάλερ και συνέβαλε αποφασιστικά στην καθιέρωση του έργου του συνθέτη στην Αμερική και την Ευρώπη.

Πολύπλευρο ταλέντο, με εξαιρετικές ικανότητες, ο Μητρόπουλος υπήρξε, εκτός από μαέστρος, παράλληλα συνθέτης και πιανίστας. Νεότερος παρουσίασε έργα του και στη συνέχεια υπήρξε ο πρώτος Έλληνας συνθέτης που προχώρησε στην ατονικότητα και τη δωδεκάφθογγη μέθοδο. Έγραψε έργα μουσικής δωματίου, τραγούδια, συμφωνικά έργα, μία όπερα, σκηνική μουσική. Συνέθετε κατά διαστήματα, πλάι στην πρωταρχική γι' αυτόν διεύθυνση, ως λίγο πριν αφήσει την Ελλάδα για να εγκατασταθεί στην Αμερική.

Ήταν δεξιότεχνης πιανίστας και επίσης από τους λίγους που έχουν την ικανότητα να παίζουν στο πιάνο κοντσέρτα διευθύνοντας ταυτόχρονα την ορχήστρα. Φαίνεται ότι ο Μητρόπουλος υπήρξε ο μόνος μουσικός στην ιστορία που μπόρεσε να παίξει και ταυτόχρονα να διευθύνει τόσο δύσκολα και περίπλοκα κοντσέρτα, όπως το 2ο του Μπραμς, σύγχρονα κοντσέρτα των Ρεσπίγκι, Μαλιπιέρο, Ρουσέλ, Κρένεκ κ.ά. και ιδιαίτερα το 3ο Κοντσέρτο για πιάνο του Προκόφιεφ (με το έργο αυτό εμφανίστηκε συχνά σε όλο τον κόσμο ως σολίστ και μαέστρος και στήριξε επίσης τη δημιουργία της διεθνούς του σταδιοδρομίας).

Ήταν απόλυτα δοσμένος στη μουσική και εργαζόταν εξαντλητικά, με ακούραστο πάθος, ζώντας συχνά μοναχική και λιτή ζωή. Όπως έλεγε ο ίδιος, από πολύ νωρίς η ζωή και η προσωπικότητα του επηρεάστηκαν από τον Άγιο Φραγκίσκο της Ασίζης, τον «άγιό του». Φύση γενναιόδωρη, υποστήριξε υλικά και ηθικά πολλούς, καθώς και μουσικούς των ορχηστρών του. Επικρίθηκε όμως, κάποτε με σκόπιμη υπερβολή, για την ανεκτικότητα του σε εγγενή φαινόμενα απειθαρχίας που παρουσιάστηκαν στη Φιλαρμονική της Νέας Υόρκης. Οι επικρίσεις γι' αυτό, καθώς και για την εμμονή του σε σύγχρονο ρεπερτόριο, οδήγησαν στη διαδοχή του από τον Λέοναρντ Μπερνστάϊν.

Η δισκογραφία του Μητρόπουλου, αν και υπήρξε σημαντική και μεγάλη, δεν θεωρείται ότι αποτύπωσε με απόλυτη πληρότητα όλα τα επιτεύγματά του. Αυτό οφείλεται τόσο στη στάση του ίδιου απέναντι στην ηχογράφηση δίσκων, όσο και σε δυσμενείς κάποτε συνθήκες ηχογράφησης. Πάντως πάρα πολλές ηχογραφήσεις του Μητρόπουλου (δυστυχώς πολλοί από τους δίσκους του δεν κυκλοφορούν σήμερα,

ούτε επανεκδόθηκαν σε CD), αποτελούν εξαιρετικές ερμηνείες και μας προσφέρουν πλατειά εικόνα του έργου του.

[page_end]

Η Ζωή του

Γεννήθηκε στις 18 Φεβρουαρίου 1896 στην Αθήνα. Αρχίζει μαθήματα πιάνου το 1906 και από το 1910 συνεχίζει τις μουσικές του σπουδές στο Ωδείο Αθηνών, στο πιάνο με τον Λούντβιχ Βασσενχόφεν (Ludwig Wassenhofen) και στα θεωρητικά με τον συνθέτη μαέστρο Αρμάν Μαρσίκ (Armand Marsick). Το 1913 παρουσιάζει, για πρώτη φορά δημόσια, σύνθεσή του και το 1915 διευθύνει για πρώτη φορά την ορχήστρα του Ωδείου Αθηνών στο έργο του «Ταφή». Το 1920 εκτελείται η όπερά του *Sœur Béatrice* (με την Κατίνα Παξινοπού σοπράνο στον ομώνυμο πρωταγωνιστικό ρόλο). Την ίδια χρονιά φεύγει, υπότροφος του Ωδείου Αθηνών, για τις Βρυξέλλες, όπου πήρε μαθήματα σύνθεσης από τον Πωλ Ζιλσόν (Paul Gilson) και εκκλησιαστικού οργάνου από τον Αλφόνς Ντεσμέ (Alphonse Desmet). Το 1921 εγκαθίσταται στο Βερολίνο, όπου γνωρίζεται με τον Φερούτσιο Μπουζόνι και τον επόμενο χρόνο προσλαμβάνεται ως μουσικός εκγυμναστής στην Όπερα Unter den Linden. Στην όπερα και τη μουσική ζωή του Βερολίνου παρακολουθεί πολλούς μεγάλους μαέστρους της εποχής και με ορισμένους συνεργάζεται (όπως με τον Έριχ Κλάϊμπερ).

Επιστρέφει το 1924 στην Αθήνα και αναλαμβάνει, μαζί με τον Μ. Καλομοίρη,

συνδιευθυντής της Ορχήστρας του Ελληνικού Ωδείου. Το 1925 γίνεται αρχιμουσικός της Συμφωνικής Ορχήστρας του Συλλόγου Συναυλιών και τη χρονιά αυτή εμφανίζεται για πρώτη φορά ως σολίστ πιάνου και μαέστρος ταυτόχρονα. Παράλληλα συνεχίζει τη σύνθεση, αλλά πρωταρχική του δραστηριότητα αποτελεί πια η διεύθυνση ορχήστρας.

Το 1927 αναλαμβάνει τη διεύθυνση της Συμφωνικής Ορχήστρας του Ωδείου Αθηνών. Είναι ήδη εξέχουσα μορφή της ελληνικής μουσικής ζωής, γεγονός που αναγνωρίζεται ιδιαίτερα και από την κριτική της εποχής.

Το 1930 εμφανίζεται για πρώτη φορά στο εξωτερικό επικεφαλής της Φιλαρμονικής του Βερολίνου, υπό την τριπλή ιδιότητα του μαέστρου, σολίστ (στο 3ο Κοντσέρτο του Προκόφιεφ) και συνθέτη. Τα επόμενα χρόνια, από το 1932, πληθαίνουν οι εμφανίσεις του με μεγάλες ορχήστρες σε πολλές χώρες της Ευρώπης (Παρίσι, Μόντε Κάρλο, Μασσαλία, Ρώμη, Μιλάνο, Λίβερπουλ, Βαρσοβία, Μόσχα, Πετρούπολη, Βερολίνο κ.ά.)

Παράλληλα στην Ελλάδα πρωτοστατεί και στη διοργάνωση συναυλιών για πρώτη φορά σε αρχαία θέατρα. Τόσο στο εξωτερικό, όσο και στην Ελλάδα, εμφανίζεται συχνά ως μαέστρος και σολίστ. Η φήμη του τον φέρνει το 1936 στην Αμερική για να διευθύνει τη Συμφωνική της Βοστώνης, προσκεκλημένος του Σέργιου Κουσεβίτσκι. Η επιτυχία του είναι τόσο μεγάλη, ώστε τον οδηγεί τελικά να αναλάβει τη θέση του μουσικού διευθυντή της Συμφωνικής Ορχήστρας της Μιννεάπολης το 1938. Εγκαθίσταται στην Αμερική και παραμένει στη Μιννεάπολη ως το 1949. Αναδεικνύει την ορχήστρα της Μιννεάπολης σε μια από τις καλύτερες ορχήστρες της Αμερικής, Παράλληλα εμφανίζεται με πολλές άλλες μεγάλες αμερικανικές ορχήστρες.

Το 1949 γίνεται συνδιευθυντής, μαζί με τον Λεοπόλδο Στοκόφσκι, της Φιλαρμονικής της Νέας Υόρκης και το 1951 εκλέγεται μόνος μουσικός διευθυντής της ορχήστρας. Τα χρόνια αυτά ζει μερικές από τις μεγαλύτερες επιτυχίες του με τη Φιλαρμονική (όπως με τις όπερες «Βότσεκ» και «Ηλέκτρα», περιοδείες κ.ά.) Το 1954 γίνεται μόνιμος μαέστρος της Μετροπόλιταν Όπερα. Από το 1950, ως και το τέλος της ζωής του, ταξιδεύει κάθε χρόνο στην Ευρώπη, ως προσκεκλημένος μαέστρος ή επικεφαλής της ορχήστρας του, και εμφανίζεται σε πολλές πόλεις, μεγάλα φεστιβάλ (Σάλτσμπουργκ, Βενετία, Μουσικός Μάϊος Φλωρεντίας, Λουκέρνη, Βιέννη κ.ά.) όπερες (Σκάλα του Μιλάνου, Βιέννη κ.ά.) και μεγάλες ορχήστρες (Φιλαρμονική Βιέννης, Φιλαρμονική Βερολίνου, Κοντσερτγκεμπάου, Ορχήστρα Σκάλας κ.ά.). Ιδιαίτερη σχέση δημιουργεί με τη Φιλαρμονική της Βιέννης

Το 1955 επιστρέφει θριαμβευτικά, για πρώτη φορά, ύστερα από δεκαέξι χρόνια,

στην Ελλάδα στα πλαίσια της πρώτης μεταπολεμικής περιόδου της Φιλαρμονικής της Ν. Υόρκης. Το 1957 η ορχήστρα επανέρχεται στο σύστημα των συνδιευθυντών με το Μητρόπουλο και τον Μπερνστάϊν. Τον επόμενο χρόνο ο Μητρόπουλος παραιτείται από συνδιευθυντής της Φιλαρμονικής, την οποία διευθύνει έκτοτε ως προσκεκλημένος μαέστρος. Τη χρονιά αυτή η Φιλαρμονική με τον Μητρόπουλο και τον Μπερνστάϊν, περιοδεύει στη Λατινική Αμερική. Το 1959 παθαίνει σοβαρή καρδιακή προσβολή (μια πρώτη προσβολή είχε υποστεί το 1952) και ύστερα από την ανάρρωσή του, επανέρχεται, παρά τις αντίθετες συμβουλές των γιατρών, σε αμείωτη δραστηριότητα. Το 1960 παθαίνει νέα, μοιραία καρδιακή προσβολή, ενώ βρισκόταν στο πόντιουμ, διευθύνοντας δοκιμή της 3ης Συμφωνίας του Μάλερ. Σύμφωνα με τη διαθήκη του η λήκυθος της τέφρας του μεταφέρθηκε στην Ελλάδα και εναποτέθηκε στο Α΄ Νεκροταφείο Αθηνών.

[page_end]

Το ήθος του

Η ακατάσχετη ροπή του Μητρόπουλου προς πράξεις φιλανθρωπίας δεν ήταν απλώς μια αλτρουϊστική εκδήλωση, αλλά συνδυάζεται μ' αυτή την ασκητική του προοπτική. Ο μαέστρος Λέοναρντ Μπερνστάϊν σ' ένα κείμενό του για τον Μητρόπουλο καταγράφει τον εξαιρετικά φιλόδοξο ασκητισμό του, προσπαθώντας να τον ερμηνεύσει κιόλας: «Ο πατέρας μου, που ήταν κατά της ιδέας να γίνω μουσικός, μού έστειλε μικρά χρηματικά ποσά. Φυσικά «πεινούσα» και φυσικά ο Δημήτρης έσπευσε αμέσως προς βοήθειάν μου. Και οι επιταγές έφθαναν κάθε μήνα για δύο χρόνια. Γενναιοδωρία, αφθονία, πληρότητα. Πληρότητα πνεύματος. Αργότερα έμαθα ότι έδινε χρήματα παντού. Σ' ένα παίκτη για τρομπόνι που χρειαζόταν χρήματα για να κάνει εγχείρηση, σε άλλον παίκτη βιολιού που δεν είχε αρκετά χρήματα για τη διατροφή του. Τα έδινε όλα όσα είχε. Ποτέ δεν είχε δεκάρα. Ζούσε με σπαρτιατική απλότητα. Γιατί όλα αυτά, η αυστηρότητα και η ατομική άρνηση; Μερικές φορές σκέπτομαι ότι μετανούσε όλα αυτά τα χρόνια στην Αμερική. Αλλά για ποιο αμάρτημα; Ίσως, στο μυαλό του, για το αμάρτημα να μην έχει γίνει ο μοναχός που ξεκίνησε να γίνει, ο ασκητής που τόσο συχνά προσπάθησε να είναι. Το αμάρτημα να είναι κοσμικός όντας τόσο φανατικά αφοσιωμένος στη θρησκεία. Αλλά η άλλη φλόγα που έκαιγε μέσα του ήταν προφανώς δυνατότερη. Αυτή ήταν η φλόγα της μουσικής και δεν μπορούσε να ξεπεραστεί ούτε από την πιο βαθιά θρησκευτική αφοσίωση. Και αυτή η «πάλη» μοναχού έναντι μουσικού, του προκαλούσε ανυπόφορο πόνο και του δημιουργούσε το συναίσθημα του αμαρτήματος...»

Η αντίληψη του Μητρόπουλου για την μουσική ήταν σίγουρα θρησκευτική. Ο ίδιος σ' ένα άρθρο του έγραφε: «Μολονότι η μουσική έπαυσε να είναι λατρευτική, εξακολουθεί να εμπεριέχει αυτή την πνευματικότητα που μας επιτρέπει να πούμε, χωρίς κίνδυνο να υπερβάλουμε, ότι το να πάει κανείς σε μια συμφωνική συναυλία δεν διαφέρει πολύ από τον εκκλησιασμό... Αρέσκομαι να θεωρώ τον εαυτό μου ως έναν ιερέα που διακονεί αυτό το είδος του 'εκκλησιασμού'...». Αν ο Στραβίνσκυ έγραψε την Μουσική Ποιητική, δεν θα ήταν άστοχο να πούμε ότι ο Μητρόπουλος έγραψε με την βιωτή του ολόκληρη την Μουσική Ασκητική. Ο ίδιος διεκήρυσσε: «Θέλησα να διδάξω και με το λόγο και με τη μουσική την αδελφοσύνη των ανθρώπων... Ήρθε η εποχή που η τέχνη πρέπει να 'χει μια ηθική βάση και οι καλλιτέχνες πρέπει να δίνουν το παράδειγμα της ύψιστης ακεραιότητας και της ηθικής... Βλέπω τον καλλιτέχνη σαν έναν ιεροκήρυκα, που οι αρχές του, οι πράξεις, η ζωή του θα αποτελούν παράδειγμα για μίμηση».

Ο Μητρόπουλος έμεινε στη συνείδηση των ανθρώπων ως ένας μεγάλος άνθρωπος, ένας οικουμενικός Έλληνας, που δίδαξε με τη ζωή του τον δρόμο της προσφοράς μέχρι θυσίας! «Γιατί η αποστολή του μεγάλου», όπως είπε και ο μεγάλος νεοέλληνας συνθέτης Μενέλαος Παλλάντιος σε ομιλία του για τον μεγάλο μάεστρο, «είναι η υπέρτατη θυσία. Το κερί, που για να φωτίσει λιώνει και σώνεται. Ο ήλιος που αυτοπυρπολείται σκορπώντας τη ζωή. Έτσι και ο Μητρόπουλος. Αφού σκόρπισε στον κόσμο το φως του, όταν έφτασε το πλήρωμα του χρόνου, έσυρε για τελευταία φορά τα βήματά του στο rodium σαν στη φωτιά που ο ίδιος είχε ανάψει από χρόνια γύρω του και μέσα σε μια υπέρτατη έκσταση

και αυτοσυγκέντρωση, διευθύνοντας ο ίδιος την επιθανάτια μουσική του, εκάμφθηκε για τελευταία φορά, λύγισε και σωριάστηκε στις φλόγες, σαν μυστικιστής - πιστός μιας θρησκείας, που ήταν το μεγάλο πάθος και ο προορισμός της ζωής του».

Πηγές:

N. Χριστοδούλου, Δημήτρης Μητρόπουλος - Αφιέρωμα

Παναγιώτη Αντ. Ανδριόπουλου, Η θρησκευτική καταγωγή του Δημήτρη Μητρόπουλου

<http://bit.ly/2x8arfg>